

Pełne biogramy twórców wystawy “INTERFERENCES – beyond horizons”

Mónica Bengoa – jest artystką wizualną, profesorem zwyczajnym w Szkole Artystycznej Katolickiego Uniwersytetu Chile. Uzyskała tytuł magistra sztuk wizualnych na Universidad de Chile. Od 1993 roku, kiedy to uzyskała dyplom z wyróżnieniem w dziedzinie sztuki, w zakresie grafiki, na Katolickim Uniwersytecie w Chile, pracuje jako nauczyciel w macierzystej uczelni, realizując zajęcia dydaktyczne w obszarze twórczości artystycznej.

Poprzez metodologię pracy opartą na ograniczeniach zaproponowała kwestionowanie tego, co powszechnie niezauważane, zwrócenie uwagi na to, co małe i nieistotne, co wiąże się zarówno z umiejętnością dostrzeżenia tego, czego zwykle się nie widzi, nie zauważa i nie bierze pod uwagę, jak i adresowaniem pewnych kwestii, które celowo uczyniono niewidocznymi.

To dążenie do zwrócenia większej uwagi na codzienność naszego życia poprzez zdumiewającą i skrupulatną obserwację oraz kwestionowanie tego, co jest uważane za oczywiste. Opiera się na odniesieniu do tego, co niezwykle (ang. *infraordinary*), terminu ukutego przez francuskiego pisarza Georges'a Pereca w odniesieniu do kwestionowania i nazywania tych wszystkich codziennych i nieistotnych spraw. Wybrała fotografię jako sposób obserwacji małych rzeczy, które nas otaczają, dodając do swojej twórczości artystycznej kwestię znaczenia obrazu fotograficznego, trwałości fotografii jako struktury, która zawsze leży u podstaw przetworzonego obrazu. Realizowała zatem operacje przenoszenia obrazów fotograficznych na inne materialności, stosując różnorodne strategie konstruowania dzieła, obejmujące zabiegi manualne związane z przemieszczeniami rysunku, malarstwa, ryciny i tkaniny.

Jej kariera jako artystki wizualnej rozwijała się zarówno w Chile, jak i za granicą, uczestniczyła w licznych wystawach indywidualnych i zbiorowych, w biennale i projektach organizowanych przez kuratorów lokalnych i międzynarodowych, a także w projektach samodzielnie zarządzanych. Jej ostatnie wystawy obejmują „De lo que iba a ser, pero no fue; lo que no imaginé, pero sí sucedió i el intento de ajuste entre todo eso” (O tym, co miało być, ale nie było; czego nie wyobrażałem sobie, ale się wydarzyło, i próba dopasowania tego wszystkiego), Sala de Arte CCU, Santiago de Chile (2020–21); wystawa retrospektywna „Tentativa de Inventario” (Próba inwentarza), prezentowana w Museo Nacional de Bellas Artes (2017-18) oraz wystawy indywidualne „Cosas que no son libros y que se encuentran a menudo en las bibliotecas” (Non – pozycje książkowe często spotykane w bibliotekach), Nube Gallery, Santa Cruz de la Sierra, Boliwia (2019); „Ćwiczenia stylu / Ćwiczenia w stylu”, Frost Art Museum, Miami, Stany Zjednoczone (2015). W 2007 roku była reprezentantką Chile podczas 52. Biennale w Wenecji.

Danilo Espinoza Guerra – jest artystą wizualnym i profesorem zwyczajnym w Szkole Artystycznej Katolickiego Uniwersytetu Chile. Uzyskał doktorat w dziedzinie sztuk pięknych na Politechnice w Walencji w Hiszpanii, a stopień w dziedzinie sztuki na Pontificia Universidad Católica de Chile. Od 1997 roku, w którym ukończył studia artystyczne na specjalizacji rysunek na Katolickim Uniwersytecie w Chile, pracuje jako nauczyciel w tej samej instytucji, szczególnie w obszarze rysunku, kreacji i produkcji artystycznej.

Jego badania artystyczne skupiają się głównie na rewizji kategorii kulturowych, takich jak pamięć, tożsamość i prawa człowieka. W ostatnich latach swoje projekty skierował w stronę wartościowania i uznania rdzennej ludności, a także w stronę eksploracji pojęć związanych ze śmiercią, znikaniem i problemami związanymi z tym, co marginalizowane i niewidzialne. Pod względem technicznym i materiałowym stara się poszerzać pojęcia tradycyjnego rysunku i grawerowania. Poprzez badania i eksperymenty graficzne opracował procedurę pozwalającą mu na przenoszenie obrazów na papier z wykorzystaniem dymu jako głównego materiału.

Jego kariera artysty wizualnego rozwijała się zarówno w Chile, jak i za granicą, uczestniczył w licznych wystawach indywidualnych i zbiorowych, biennale oraz projektach organizowanych przez lokalnych i międzynarodowych kuratorów, a także w projektach samodzielnie zarządzanych.

Do jego ostatnich wystaw należą „Silêncio em movimento”, Galería Casa D’Alva, Fortaleza, Brazylia (2023); „Duamkunün / tworzenie wspomnień”, Galería Réplica, Universidad Austral de Chile, Valdivia, Chile (2022); „Instantes re-velados”, Museo Nahim Isaías. Guayaquil, Ekwador (2021); „Layelewün, odczuwać nieobecność”, Muzeum Pamięci i Praw Człowieka, Santiago de Chile (2018); „AMEN. Zniknij, przyjdź w zapomnienie”, Joaquín Edwards Bello Hall, Centrum Kultury Estación Mapocho, Santiago de Chile (2017).

Ricardo Fuentealba-Fabio – artysta wizualny i profesor w Szkole Artystycznej Katolickiego Uniwersytetu Chile (PUC); stopień doktora sztuk pięknych na Uniwersytecie w Barcelonie w 2007, i staż podoktorski w Chicano Art na Uniwersytecie Kalifornijskim w Davis w 2014, prezentował wyniki swoich poszukiwań wizualnych na arenie międzynarodowej. W Chile jego prace prezentowane były na niezliczonych wystawach zbiorowych i indywidualnych w czołowych ośrodkach kulturalnych i muzeach narodowych. Od 1990 roku zdobywa krajowe i międzynarodowe wyróżnienia w dziedzinie artystycznej oraz studia uniwersyteckie, wśród których wyróżniają się te finansowane przez Conicyt-Chile i Mae-Aecid Spain, co pozwoliło mu prowadzić działalność artystyczną przez osiem lat poza Chile, specjalizując się w teorii i praktyce jako artysta wizualny we współczesnym kontekście. W roku 2020 otrzymał urlop naukowy za granicą ufundowany przez PUC w Europie, gdzie odbył tournée po rezydencjach artystycznych z wystawami dwuosobowymi i indywidualnymi realizowanymi w Hiszpanii, Szwecji, Niemczech i Polsce.

Jego prace wyrastają z osobistych doświadczeń i odnoszą się do koncepcji egzystencjalizmu. Do tego służy sumienie wizualne, które unosi się w przedstawieniach

symboli, dwuznacznych rzeczywistości, ukrytych faktów biograficznych, kontekstów politycznych i subtelności, na temat których się wypowiada, i które bezgłośnie przechodzą przez analogie, od potrzeb ekspresjonistycznej i alegorycznej praktyki, po wpływ popowego obrazu i historycznych abstrakcjonizmów.

Marcela Moncada – artystka wizualna; licencjat na Katolickim Uniwersytecie Chile, a stopień magistra sztuki ze specjalizacją na Uniwersytecie Sztuk Wizualnych w Chile. Od 2008 roku pracuje jako pracownik naukowy w Szkole Artystycznej Katolickiego Uniwersytetu Chile w obszarze fotografii cyfrowej i analogowej. Jej produkcja artystyczna obejmuje różnorodne projekty, w tym animację, obraz cyfrowy, fotografię i wideo. Jej obecne badania skupiają się głównie na percepcji koloru i jego symbolicznym ładunku. Ponadto jej ostatnie zainteresowania obejmują zbieranie opowiadań i historii, generując refleksje wykraczające poza doświadczenia zmysłowe. Jej prace były wystawiane indywidualnie w Sala de Arte CCU (2008) w Santiago w Chile, w Museo Benjamín Vicuña Mackenna (2021–22) w Santiago w Chile oraz w Pinacoteca UDEC w Concepción w Chile (2023). Jej udział w wystawach zbiorowych m.in. MAC Quinta Normal (2018-19) oraz w Centre Cívic Pati Llimona, Barcelona, Hiszpania (2023).

Iván Zambrano Downing – jest artystą wizualnym, profesorem w Szkole Artystycznej Katolickiego Uniwersytetu Chile. Uzyskał tytuł magistra sztuki na Katolickim Uniwersytecie Chile oraz tytuł licencjacki w dziedzinie malarstwa na tym samym uniwersytecie. Od 1995 wykłada w Szkole Artystycznej Pontificia Universidad Católica de Chile, poświęconej malarstwu oraz tworzeniu i produkcji dzieł sztuki. Jego zainteresowania dyscyplinarne skupiają się na przejściach od malarstwa do innych dyscyplin i trójwymiarowości. W trójwymiarowości nawiązuje szczególne połączenie z przedmiotem, chcąc uwrażliwić naszą relację z otaczającym nas światem materialnym. Obiekt odpowiada temu rzeczywistemu, wyrwanemu z codzienności i posiadającym swój symboliczny ładunek. Zajmuje się także rekonstrukcją obiektów z systemów reprodukcyjnych i ich wytwarzaniem poprzez modyfikację ich skali i materialności. Problemy, które porusza, odnoszą się do różnych form wytwarzania i wyrażania władzy oraz konstruowania tożsamości, zwłaszcza tożsamości płciowej, oraz tego, jak odnoszą się one do innych i współdziałają z nimi w kontekście społecznym. Posługuje się historią trzech ostatnich pokoleń swojej rodziny, zarówno linii ojcowskiej, jak i matczynej, która czasowo odpowiada całemu wiekowi XX i obecnemu stuleciu. Czas ten charakteryzuje się upadkiem i kryzysem modelu patriarchalnego oraz procesem przejścia w kierunku konstrukcji nowych form reprezentacji i ekspresji męskości. Jego prace były prezentowane na licznych wystawach w Chile i za granicą.